

77de Møde.

Torsdag den 21. Januar Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Lærlingeforholdet.

Forhandlingen genoptoges.

Socialministeren (Steincke): Jeg vil gerne takke de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Parti for deres Tilslutning til dette Lovforslag og det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt for hans rosende Udtalelser om Lovforslagets tekniske Opbygning. Jeg haaber ikke, at det ærede Medlem indenfor sit Parti skal faa nogen Art af Ubehageligheder for denne Ros. Det var jo kun en enkelt venligt formet Undtagelse fra den systematiske Tilintetgørelse af dette nyttige og gode Lovforslag, en Tilintetgørelse, som man vel kan sige var det konservative Partis væsentlige for ikke at sige eneste Indsats i denne Diskussion. Thi hvad man i øvrigt hørte fra Hans Majestæts loyale Opposition i denne Sag, var jo ikke andet end en Kæde af harmfulde Udfald mod dette Lovforslag, om end Sindsbevægelsen udfoldedes efter en noget forskellig Maalestok. Morsomt var det ikke at høre paa, og det var maaske ogsaa derfor, at Tingets ærede Medlemmer i det store og hele hengav sig til anden Beskæftigelse; eller var Grunden til den næsten totale Mangel paa Interesse særligt paa Oppositionsbænkene, var Grunden til den gabende Tomhed i Gaar det Faktum, at man ved Valget af Ordførere kunde være dødssikker paa ikke at faa en eneste ny Tanke frem, men tværtimod paa at faa Lovforslagets dito undlivet prompte med det samme? Det være langt fra mig . . . (Afbrydelse af *Krag*). Ønsker det ærede Medlem Hr. Krag at deltage i Diskussionen, er jeg villig til at standse et Øjeblik — det være langt fra mig at kritisere Partiernes Valg af Ordførere her paa Rigsdagen, men jeg kunde paa den anden Side godt tænke mig, at der var en eller anden, som ikke var Rigsdagsmand, end sige Minister, som kunde undre sig over, at man i en Sag af denne Art fra de store Partiers Side netop valgte

Ordførere, der i udpræget Grad repræsenterede nøjagtigt den ene Part i Sagen, og jeg takker Forsynet for, at Valglovsbestemmelserne herhjemme umuliggør, at Socialdemokratiet og det radikale Parti kunde lade sig repræsentere af den anden Part i Sagen, nemlig Lærlingene; thi var det sket, vilde jeg utvivlsomt være blevet Genstand for et saadant Traktement fra begge Sider, at alle de Tilhørere, der ikke personligt hørte til en af de to Lejre, sikkert vilde være kommet til det Resultat, at den højt-ærede Minister netop gennem dette Lovforslag havde betraadt den gyldne Middelvej, som ganske vist sjældent vinder Anerkendelse, fordi den gerne appellerer til Uegennytten, Fællesfølelsen og en vis Idealitet, men som paa den anden Side giver Vandringsmanden en saa fredfyldt Ro i Sjælen, fordi han ved, at han ikke skal anstrenge sig med at hyppe sine egne Kartofler, helst endda saaledes, at Naboen ikke opdager det. Og efter mit Kendskab til Menneskene i Almindelighed, Lavsinteresser, Politik og Klassestrid i Særdeleshed, led jeg ingen Skuffelse i Gaar. Modstanderne, Modstanden og Argumentationen var nøjagtigt, som man kunde vente det, og som Tilfældet vilde have været for 10, for 20, for 50 Aar siden, alle Forhold taget i Betragtning.

Derfor kan jeg ogsaa med hele min Ro og Sjælsstyrke i Behold gaa over til Modargumentationen. Man kunde ganske vist rejse det Spørgsmaal, om der egentlig var nogen som helst Grund til at anvende Tid og Kræfter paa en egentlig Aandsvirksomhed i denne Anledning; men jeg afviser denne Tanke som upassende for en Minister, der altid bør udtale sin Forhandlingsvenlighed og Villighed, særlig naar Modstanderne har saa ringe Forestillinger om dette Begrebs parlamentariske Betydning, som det fremgik af den saakaldte saglige Kritik af Gaars Dato. Jeg lader altsaa som ingenting, det vil sige, jeg lader, som om de Herrers gentagne Udtalelser om saglig Forhandling, samtidig med at de erklærer deres Afsky for Lovforslaget paa næsten alle Punkter, var mere end det rene Mundsvejr. Det gaar jo heller ikke altid saa galt til, som Pitzner — som Præsten prædiker, og den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, der kaldte Lovforslaget for en „voldsom Omvæltning“ af det bestaaende Lærlingeforhold, udtalte jo ogsaa disse Ord med en saadan Stilfærdighed og Sindsligevægt, at der endnu aldrig er blevet proklameret nogen Revolution i Historien paa en saa stilfærdig Maade. Derimod saa